

REGÉLŐ.

PESTEN vasárnap junius 28^{kán} 1835.

Megjelen társával együtt hetenként kétszer vasárnap és csütörtökön. Fél évi díja helyben képekkel 5 ft. borítéktalanul; postán 6 ft. pengőben. Budapestiek évnegyedenként is válthatnak példányt. A folyóiratnak egyes száma, vagy képe 12 kr. p. p.

TÖRTÉNET ÉS ELBESZÉLÉS.

A' J á t é k o s. *(Végzet.)*

Adele szerencsésebbnek érzé magát szerelmében, mely naponként forróbb és forróbb kezde lenni, mint a' fényben és kincsekben, mellyekkel őt körülverém; sőt némelly bizodalmas pillanatokban Bouchard iránti viszonyait is megtudám. Megvallá nekem, hogy iránta viselt hálaérzete ama megmentéséért szívét neki megnyitá, de minthogy atyjának nézeteit és kívánságait jól ismeré, azt tanácslá az ifjúnak, hogy magát a' hadi pályán tüntetné-ki, 's ugy azután előbb valósulhatnának talán ohajtásaik. Adele elejente azt hitte, hogy Bouchardot szereti, de még is mihelyt engemet megpillantott ama borzasztó pillanatban, akkor közepette a' legnagyobb felháborodásnak is érzés gerjedt irántam szívében, mellyhez képpest Bouchard képe csak árnyék volt. Csak most érzette igazán, mi legyen a' szerelem; lángoló odaadással ölelt körül karjaival. — „Hiszen még emlékezel ama jelenetre az ablakban — mondá — mindön a' spanyol országba menő katonaság előttünk elhuzódott. Bouchard ott volt közttek. Én tudtam, hogy ő Parishan van... ő törekedett hozzám közeledhetni... De én már tied voltam, 's minden lehetőséget előle elzártam. Fenyegető tekintete reám talált... én egy pillanatig megdöbbsentem; de érzém, hogy tied voltam és — vagyok örökre!“ —

Én ezen bizodalmas nyilatkozást minden kitelhető gyengédséggel viszonztam, de jól őrizkedtem megvallani, hogy Boucharddal ezelőtt milly viszonyokban állottam; mert mi engem Adele szemében lealacsonyíthatott volna, csak ez az egy volt. Adele nem vala Bouchard ellenében hitszegő, mert ő Bouchardot nem szerette; de én Bouchardnak barátja voltam, szerelmének meghittje, és kétségbeesett tekintetében eléggé olvastam, mit raboltam-el tőle. — Az emberiséget én egyedül csak Adeleben becsültem, másként az ember előtttem utálatos volt. Milly pillantatot veték ennek belsejébe! 's ellenben milly jeleneteknek voltam tanúja a' zöld asztalnál! — Nem lehetett emberi elvetemedettség, mellyre azt, ki e' körbe egyszer bejutott, képesnek ne hittem volna, 's még magamat se véve-ki. Éppen ugy, miképpen előszer a' játék fordulatait és cseleit, most

magokat a' játszókat tevéim tanulmányommá, és ez adott mesterségemnek, — mert annak kell neveznem — mire magamat lealacsonyítam, néminemű érdekét. Milly szemmel nézte ezt Adele, nyilatkozásaiból világos volt előttem. Azonban én benne az eszközöket látam, mellyekkel Adele életének fényt, oly fényt adhattam, minőt rangom és születésem tölem méltán megkívántak. Hogy a' játék szükségemmé, sőt szenvedélyemmé lett, nem akarám magamnak megvallani; nem megvallani, hogy belsőmben egészen más volnék már, mint ki akkor voltam, midőn Bouchard kedvéért az első kártyát kezembe vettem. Egy eset volt az, melly varázskörömből végre kikapott.

Valamelly fiatal német gróf, kit többszer bankomnál láttam játszani, kinek a' játékban szenvedélyességét, noha a' szerencse neki ritkán kedvezett, ismerni tanultam, egykor szerencsáját oly csüggedhetlenül tevé próbára, hogy általa meglepettem. A' szerencse, úgy látszott, ingerkedett vele; csalogatá őt, hogy azután annál keserűbben megcsalhassa. A' legnagyobb veszteséget is csak hideg mosolygással vette-fel. Csak hamar észrevevém, hogy hidegsége a' kétségbeesés hidegsége volna, és előre sejdítém, hogy majd annál nagyobbban fog kitörni. Végre igen tetemes summát vont elő, úgy látszék a' legutósót, 's azt egy elfedett kártyára tevé. A' banknál ezen éjjel magam ültem elől. Ekkor fiatal grófom rögtön egy pisztolt von-ki zsebéből, és vére 's veleje a' játszóasztalt, engem 's a' körülállókat befecscsenté. Kártyája vesztett. Minden jelenvoltak felette megháborodtak. A' szomszéd teremekből, hova a' lövés elhallatszott, csoportosan tódult a' nép nézni, mi történt. Csak én, ki illy kimenetelt jó formán előre vártam, én nem vesztém-el egykedvűségemet. Előbb a' bankot szedtem rendbe, hogy a' tolongó sokaságtól megóvjam, 's azután a' legközelebbi rendőrségi biztosért küldöttem. A' történet feljegyeztetett, a' holt test elvitetett, 's a' bank más szobába tétetett által; de már a' játékosok elszéledtek volt, 's így össze nem ülhettek. A' történet nekem kedvetlenséget okozott, de mélyebb benyomást reám nem tett. „„Ez bohó!““ volt az egyetlen egy szó, mellyet felőle kiejtettem. Azoknál is, kik a' bankot gyakrabban szokták látogatni, csak hamar eltörlődött az eset borzasztósága, sőt elejente kíváncsiságból is számosan jöttek megnézni azon banquier-t, ki mind ezeket oly ritka egykedvűséggel és hidegen tudta nézni, 's ő volt a' beszéd tárgya. Én egykedvűségemet most is megtartám, noha lehetett volna okom az ellenkezőre, minthogy a' bank többszer hathatósan kiürítettett. Ezen éjék tetemes summákat emésztének-fel, 's a' harmadik éjre már azon parancsolatot kapám a' császártól, hogy Parist hagyjam-el. Csak

24 órát engedtek dolgaim 's ügyeim elintézésére. A' tetemes bálnapénz, melyet a' játékház bérletéért letettem, a' kormány kezében maradt. Midőn Adele a' szörnyű csapást megtudta, mely engemet ért, 's neki Parisból eltiltatásomat megmondottam, akkor hangosan örvendett, 's minden fontosabb ékszereit, melyeket neki vettem volt, minden ajándékot, sőt még a' ház iránti átírást is oda nyújtá kezembe, 's kért, kényszerített, hogy minél előbb iparkodjam szabadulni. „„A' gróf lelke téged üldöz — mondá — csak a' játékról lemondás által kerülheted-ki őt, 's én követni foglak, minden terhet és szükségét örömmel viselek, csakhogy lelkedet megmentsem.““

Ha mindjárt aggodalmát meg nem osztám is, még is annyi szerelem és odaadás igen megindított, 's megesküdtem, hogy soha semmi bankot nem veszek által. Elvégeztem tehát, mennyire lehetett jól, ügyemet, 's házam eladását biztos kezekre bízván 24 óra alatt Genua felé uton voltam, hol javam maradványaival letelepedni szándékoztam. Chevalier Provile, Adele atyja, nem rég ezen catastropha előtt, meghalt.

Parisi háznakak ámbár nem legjobb eladatása után még mindig épségben hagyott ősi jószágommal elég birtokom maradt, hogy magamnak a' tenger partján egy Villát (majort) vehessek, hol noha nem fényesen, de még is aggodalom nélkül élhettem, 's a' miben szomszédaimnál pénzre nézve alább álltam, azt rangom és czimem eléggé pótolta, hogy minden társaságokban illőleg jelenhettem-meg.

Mind addig, mig állapotom ujsága vonzott, 's gazdaságom elrendelése foglalatoskodtatott, megelégedtem az egyszerű életmóddal, és Adele szerelmével. De midőn mind ezek elvégezve voltak, már is olly ürességet érzék magamban, melyet kitölteni semmivel se tudtam. Ismét a' tudományok felé fordultam; de már hevesebb érzetekre lévén szokva, a' tudományok csendes nyugalmban kedvet nem lelhettem, 's a' belső kisztés régi szerencsémét újra megpróbálni mindinkább erősebb, sőt végre ellenállhatlan lett. És midőn ennek engedvén ismét a' játszó asztalhoz ülnék, olly nagy szenvedélyt érzék magamban, melytől magam is megijedtem, 's e' szenvedélyem annál nagyobb lön, minél inkább kezdett a' szerencse ellenem agyarkodni. Büszkeségem, mely hajdanta elhiteté velem, hogy a' szerencse nem volna vak eset, hanem elmés combinatiók által kormányoztatik, most megsértve érzé magát, 's lassan lassan magam magamat kezdém megvetni, mi belsőmet Fúria gyanánt gyötré. Adele észrevevé ezen szerencsétlen változást; a' jó lélek búslakodni kezdett, egészsége romladozott; de ő mindent mennyei türelemmel viselt, 's ábrándos tekintete reám olly varázsszal mosolygott, mely poklomba taszított, 's még is egyetlen egy egem

volt. — Így támolyogtam az örvény felé, melylő tátott torokkal várta áldozatját.

A' banquierok között, kiknél leginkább szoktam veszteni, egy spanyol tiszt is találkozott; születésére nézve francia, ki kudarczos képével 's flastromával, melyet egyik szemén viselt, mintha ezt a' csatában vesztette volna el, nekem egészen undoromra volt, 's leginkább, mert ugyan azon tántorithatlan egykedvűséggel és gunynyal játszott, mellyel ezelőtt én játszottam vala; és mennél kevesbbé valék képes ezen egykedvűséget most is sajátommá tenni, annál nagyobb fokra hágott ellene haragom. A' kívánság, őt egykedvűségétől megfosztani, szenvedélyemmé lett, 's ez engem a' legmerészebb játékokra birt. — Egykor mindenemet, a' mit kész pénzben és drágaságokban birtam, 's jóformán csak ebből is állott a' Villán kívül birtokom, elvesztém, és tele haraggal egyik oszlophoz támaszkodám. Ekkor azon utálatos ember átszóllott hozzám: „Nem méltóztatik már herczegségednek játszani?“ — „„Nem — volt a' rövid felelet — mert már nincs elvesztetni valóm.“ — „A' herczeg tréfál — viszonzá amaz gunyosan — hiszen még egy szép Villája van, az 30.000 aranyat megér; én 40.000-be számítom, ha herczegségednek tetszik, 's ennyi hitele van nálam; mi a' bankból ki nem kerülne talán, azt e' pugillaris tele jó papirosokkal kipótolandja! — 's ezzel egy jól tömött pugillarist az asztalra tön — a' szerencse megfordulhat!“ — Engem hideglelős rázkodtatás fogott-el, 's olly kábulásban valék, hogy magammal se birtam. A' dühvágý e' gúnyt visszaadhatni csufolódó adójának velem mindent elfeledtetett. Kezem kinyult a' kártya után, magosan játszottam, esztelenségig magosan. — De mért is hozom ismét elő az egész gyötrő kinpadot, mellyen keresztül mentem? Szóval kevés perczek múlva a' Villa, utósó birtokom, Adele egyetlen egy java — már többé nem volt enyim! —

Magamba térve, csaknem teljes kábulásban követém oda új birtokosát. — Kétségbeesésemben egy inast előre küldék, hogy a' borzasztó hirt feleségemnek megvigye, nem gondolván-meg, mit kíván az ész és emberiség a' szerencsétlen asszony iránt tőlem. — Midőn a' szobába beléptünk, győzelmes társam felém fordulva éles hangon, mellyre egy egész pokol minden kinjaival együtt lobbant-fel belsőmben „Parisban — ugymond — a' herczeg sokkal szerencsebben játszott!“ — Én szemeim előtt ujra láttam az öreg chevalier-t térdelni, 's a' gróf veleje képembe fecscent. Adele boszúálló angyala állott előttem. — „„És kegyed ismert engem Parisban?“ — „kérdém reszkető hangon. — „Igen jól — lön a' felelet — legutójára chevalier Froville ablakában láttam a' herczeget.“ — „„Bouchard!“ — kiáltám szörnyűködve. — „Ugyan az, kit herczegséged nagylelkű-

sége a' játszó asztaltól hadi sereghez segített, és azután egész élete boldogságát elrablotta.“ — „„Igy tehát megboszúlta magát kegyed““ — mondám a' kétségbeesés hidegségével. — „Nem én herczeg, hanem Fortuna, kinek kegyei, mint minden asszonyéi, felette ingadozók — felele gúnymosolygással. — Szabad most a' herczegné kézsókolására mennem?“ — „„Ezen Villa uram! a' kegyedé, de az asszony enyim!““ — — E' pillanatban a' mellék szobában valamelly iszonyú sikoltást 's reákövetkezett zuhanást hallottunk. Mind ketten a' szobába rohantunk és — — függeszté hozzá a' herczeg borzastó hidegséggel, melly gróf Zamoiszkynek minden ereit megfagyasztá — Adele halva feküdt előttünk. Ő bizonyára hallotta beszédünket, 's Bouchardot megismerte. Egy üvegcese feküdt előtte darabokra törötten. Ő alkalmasint már régtől fogva átlátá olly egy szernek szükséges voltát, melly őt utósó szükségben az eszeveszettől megszabadítsa... Engem már most a' kétségbeesés kihajtott olasz országból, 's kiüzend az egész világból!“

„„Iszonyú! — kiálta gróf Zamoiszky — felette keményen bűnhödt szerencsétlen férjfiú!““ — „Világ folyása, gróf ur, világfolyása! ez minden játékosnak végsorsa; csak hogy kicsit élesebben ért engem, mint sok egyebeket. De ideje, hogy vissza forduljunk. Éljen szerencsésen, gróf ur!“ — „„Nem, így nem válhatunk-meg herczeg! — kiálta megindulva a' gróf. — Sebeit ugyan meg nem gyógyíthatom, de engedje-meg, hogy mennyire tehetségemben áll, vigasztalhassam.““ — „Isten az ur? — kérdé a' herczeg — 's ha az volna, mit tehetne javamra? Ugy hiszem mindent, ha az imént golyója talált volna.“ — „„Azt remélte kegyed?““ — kérdé a' gróf. — „„Azt — mondá a' herczeg — de még nem volt itt az idő; a' sorsnak másként tetszett. Éljen szerencsésen, 's ne feledje, hogy történetemet hallotta!“ — „„Soha, soha se szerencsétlen ember! — mondá a' gróf — de holnap csak szabad kegyedet látnom?““ — „Ha tetszik, reggel!“ — E' szók után vállára hajtá köpönyegét a' herczeg, 's az erdőbe eltűnt.

Másnap reggel a' herczeg lakására ment Zamoiszky. A' házat legnagyobb zavarban találta, 's midőn a' herczegnek szobájába lépne, ezt zuzott fejjel a' pamlagon halva lelé.

A' gróf soha többé kártyához nem nyult.

I N N E P L É S.

U r n a p j a S o l m á r o n.

A' rózsalángban hasadó hajnal illatos leheletét mi a' szabadban ízelhattuk, mert kocsisunk a' hajnali csillaggal kelt-fel.

Szeret az én lelkem a' természet tündér bájain andalogni: egy dalló csalogany az éj magányában, egy virágos liget csörgő folyamával, egy gazdag lugos biztos árnyékával, hol lelkem föllángolásait gitárom lágy hangjaiba űnthesem; ezek az én örömeim.

Egy tisztán keletkező hajnal milly érzelmeket fakaszt az érzékeny keblekben! a' hullámzó lelket sebes szárnyakon ragadja a' Teremtő zsámolyához, hol a' nagy atya elfogadja rebegő fohászait, és az áldás malasztjától megújultan száll földi sátorába.

A' szorgos pór, a' fáradt napszámos életet szív az ébredő természet emlőjiből, midőn a' város örömeiben megviselt gyermek-ősz még fáradtan nyomja ágyát.

Szép leányok! ti nyíló korunknak örömvirágai, a' ti sziveitek olly szelidek, olly gyengéd lánggal lobognak, hogy én, ha a' Múzsák fölKentje volnék, örökké a' természet bájairól énekelnék nektek, 's lantomnak az lenne legszebb jutalma, ha édes hangjai az ellágyulásnak reszkető gyönyvét csalnak-ki egy szőke leány szemviolájára.

Szép leányok! Budapestén ti még édesen szenderegtek, midőn mi négy sarkányainkkal keresztül ropogva a' döcögős hidon és budai kövezeten, kinn valánk a' szőlő-pártázat melletti uton. Hajnal volt; Phoebe a' hajnal biborában szunnyadt még, de néhány percz után kilépett 's fényes útjára kelt.

A' vidék a' hegylánczolatok ölében gyönyörű; a' hegyek erdőkkel és szőlőkkel, a' mezőség gabonával gazdag, a' szellő gabonák zöld habjain ringatta magát. Közel valánk a' faluhoz, midőn egy domb balról szemünkbe akadt, melly lapos rongált tetejével gyanittatá, hogy ott valamikor épület állott.

„Micsoda hegy ez?“ kérdém kocsisunkat (ki német ember volt) saját nyelvén.

„Mátyás hegye — felelt ő — néhány évvel ez előtt még voltak omiadékok is a' hegyen, de az emberek elhordták építésre.“

„Mért hívják Mátyás hegyének?“ kérdém ismét; de ő vállat vonítva apjára hivatkozott, ki tán fogja tudni.

Solmár, utunk célja, előttünk feküdt; néhány pillanat múlva M....né ő méltósága udvarába hajtattunk. Később Sz. és S. két tudós urak is elérkeztek Pestről, kiket a' nemes lelkű asszonyság magyar vendég-szeretettel fogadott. Szép leányok! váljatok valamennyin illy hölgyekké; akkor a' nemzetiség fölvirágozik ismét!

Ur napja volt.

De nem egy földi uré, vagy fejedelem-emberé, ki futó csillagként tűnik-fel, 's milliók áldása vagy megítélése között száll sirjába.

Az urnak napja volt, ki nem tűnt-fel, hanem isteni fényében ragyogott, mi előtt idő vala, és nem tűnik-le soha.

Beharangoztak. A' nép tisztába öltözve sietett az ur házába. Dob, trombita, 's muzsika-szó harsogott az utsza mélyéből felénk, melly bennünk figyelmet gerjesztett; távol a' néptömegből szuronyok tüntek-fel; közelebb jövének, és mi megilletődve láttuk, hogy a' falubeli ifjú emberekhől válogatott szebb alkatúak formaruhában és puskásan, mint városokban szokás, jönnek tisztelkedni e' fényes alkalomra. Egyformán és egyszerűn valának öltözve posztó ruhában, széles és egyik oldalról feltűzött kalapszállal; testöket dolmány és magyar nadrág fedezte.

Tudok várost, hol a' formaruhás polgárság egyik 's legszámosabb része szürdormányban áll-ki.

Amazoknak a' járásban, tisztelkedésben, főkép pedig a' lövésben mutatott pontosságuk reánk nézve igen meglepő volt; minden lövést a' kis sereghez iránylag alkalmazott hangászkar muzsikája követett. Mise alatt folyvást dörögtek a' kis sereg lövései és a' mozsarak. — A' lel-kész sátorhoz vezette az éneklő népet; lelkem a' vallás mély titkú fátyolába burkolt szertartásain függött. Minden sáternál az áldást puskaropogás és muzsika követte. Az ur napja itt méltólag ünnepeltetett.

E' falusi pompa azon kíváнатot ébreszté szivünkben, hogyha már illyesmit láthatunk német faluban, vajha láthatnánk magyar falunkban is; hisz' nincs nemzet, mellynek kezébe jobban illenek a' fegyver, mint a' Magyaréba, 's valljon illy gyakorlások nem költenék-e fel a' nemzet vitézi szellemét, melly halálra álmos! A' fegyverrel visszaélésnek gátot vet az, hogy minden ünneplés után a' fegyvert kiki visszaviszi a' falu házához. Solmáron huszonnégy ifjú emberből áll a' sereg, kiknek vezére mindig egyik elemedett vénje a' falunak.

Szóba jött délután a' „Mátyás-hegy“ — mellyről kocsisunk olly bölcsen vonogatta sovány vállait. A' rege azt mondja feléle, hogy ott Mátyás királyunknak vadász vára volt, hol Budáról kijöttében szokott megszállani; neve a' várnak az ott tartatott sólymokról Solyomvár volt, melly az ide települt Svábság ajkain Solmár-rá vált, 's ettől a' falu neve is. A' rege azt is beszéli, hogy Mátyásunk összekoczczanván nejével, itt e' vadász-várban békült-meg ismét vele e' szók után: „Szólj már édes Beatrixem!“

'S a' falu és vár nevét innét származtatja a' másik rege. Az elsőbb azonban hihetőbbnek látszik.

Az egész délutánt mulatva töltöttük. Estve volt, midőn a' solmári urnap kedves emlékével ültünk kocsira, és mire mi haza értünk, akkor ti már édesen szunnyadtatok budapesti szépek!

Hideg Mihály.

K Ü L Ö N F É L E.

Indiai fejdelemné kegyetlensége. A' calcuttai courier következőt említ. „A' Randschah, Tehri városából, Bickremadschit 80 éves korában halt-meg, 's noha halálát már jó idővel előre láták, még is mihelyt elszenderült, legott elkezdődtek haremjában a' közönséges panaszok, hogy a' randschah megétettetek. Egyetlen egy fijának Bahadernak halála után, apja mintegy két évvel ezelőtt valamelly igen fiatal leánykát vett feleségül, melly még maga is gyermek lévén, természetes, hogy most a' kormányi dolgokba nem avatkozhatott. Az özvegy (Bahadernak felesége) egy kegyetlen és vértszomjazó asszony, alig tudá-meg ipának halálát, legott magához hivatá bizonyos Mutharadas nevű rokonát, 's kinyilatkoztatá abbeli gyanúját, hogy Biari minister aligha meg nem éteté Bickremadschit, 's reá beszélé, hogy temetkezési szertartás alatt a' ministert minden rokonaival ölesse-meg. Biari husz rokonaival együtt meg is öletett. Csak négy öcsceinek négy felesége maradt életben, de tüstént négy legalább való inasokhoz kellett

férjhez menniek. Ezen asszonyok kettejének két fíjacskájok volt; ezeket elvevék tőle, 's halállal fenyegeték az anyákat, ha előbbi férjeiknek minden kincseiket elő nem adják. A' szorongatott anyák mindenüket oda adák, csak hogy gyermekeiket válthassák vissza; de midőn már mindent oda adtak (mintegy 150.000 rupiát), a' szerencsétlen gyermekek a' bástyafalakról levettettek.

A' **Birmannok**. Low kapitán az ázsiai társaság ülésében Londonban következőt közlött ezen népről. Közönséges állítás, hogy a' Buddhismus felvétele előtt embereket áldoztak. Ők megcsókolják az ellenség véréből még melegen gőzölgő pallost, mert hiszik, hogy ez által a' megöletettnek bátorságát magokba szívják. Mindegyik zászlójok külön bálvány-istennek van ajálva. A' zászlókon találtató czimerekről gyanítja Low, hogy a' heraldika Ázsiából jött által Európába. A' sas Wischnunak, a' bika Sivának, a' sólyom Ramának jelképe. Az egy nyugvó oroszlan megül felkelő nap a' Tatárok czimere, 's a' nap felé repülő sas a' Perzsák czimere volt. A' Humucz, vagy is lúd, melly Buddha átváltoztatására emlékeztet, főczimer a' Birmannok zászlóján. A' szarvas, alligator 's az egyszarvú a' Chinaiak zászlóján látható. A' sárkány, látkör, és jó lélek jelképe az öreg Egyiptusiak zászlóczimere, 's ezen sárkányt még most is láthatni a' Malayok czimereiben.

Különös váltólevél. Midőn a' paraszt Norvégia fővárosába, hol igen sok fűrészmalom van, elviszi deszkáit, az azokért eső árt krétával hátára írják; ezzel elmegy a' pénztárnoki hivatalba, a' pénztárnoknak hátat fordít, ez őt kifizeti, 's hátáról a' váltólevelet kiporozza.

Pontos ismeretség. Azon amerikai vademberek között, kik nem régiben Londonban nyilvánosan mutogattak, találkozik egy, ki állítja, hogy ő a' quebeci püspököt ismeré. „Ez lehetetlen — mondák neki — hiszen az egy vad csoport kezei között veszté életét.“ — „Én még egyszer mondom, hogy ismertem — válaszolá egész együgyűséggel a' természet embere — mert magam is ettem husából.“

Példás büntetés. Valamelly fiatal leány az Ury-i cantonban ismételve bevádoltatván erkölestelen viselete végett a' bíróság által arra ítéltetett, hogy ezen cantonnak fő városában az aldorfi templom ajtajába álltassék-ki. A' bűnhődő leány fején szalma koszorút, kezében pedig nyirfa-vesszőt tartott. Mellette egy városbeli törvényszolga állott. A' leányzó egyre reszketett szegényében.

H a s o n s z ó r e j t v é n y .

Három betűs szóm sokféle
Értelmet zár magába,
Testednek egyik fő béle
Vigyázz, ne ess bajába.

Édes étek, soknak kedves
Fürge állat készíti.
A' szárnyasnak veszedelmes,
Kelepczédbe keríti.

Csak az, ki jár, tesz engem;
De a' veréb soha sem.

Előbbi rejtvény: 1.) **S o h a j**. — 2.) **B o k o r**. — 3.) **S z a r k a l á b n a k**.

Jegyzet. Jövő számunkban gróf Széchenyi István képerrel fogunk kedveskedni.

Szerkezi Róthkrepf Gábor, halpiacz 86. szám.

Nyomt. Trattner-Károlyi, ur utca 612.